

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФАКУЛТЕТ СПОРТА И ФИЗИЧКОГ ВАСПИТАЊА

ЗАВРШНИ РАД

**Сто година фудбалског клуба „Колубара“
из Лазаревца**

Ментор:

ред. проф. др Слађана Мијатовић

Студент:

Лука Лазаревић 103/2012

Београд, 2019.

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФАКУЛТЕТ СПОРТА И ФИЗИЧКОГ ВАСПИТАЊА

ЗАВРШНИ РАД

Сто година фудбалског клуба „Колубара“ из Лазаревца

Кандидат: Ментор: ред.проф. др Слађана Мијатовић

Лука Лазаревић   _____

1. Члан комисије : ванр.проф. др Бојан Леонтијевић

Датум: _____

_____ 2. Члан комисије : ред.проф. др Горан Нешић

_____

Мишљење о раду : _____

_____

Београд, 2019.

САДРЖАЈ

1.	УВОД.....	5
2.	ПРЕДМЕТ РАДА.....	6
3.	ЦИЉ РАДА:.....	7
4.	ЗАДАЦИ РАДА:.....	8
5.	МЕТОДЕ РАДА:.....	9
6.	ИСТОРИЈА ФУДБАЛА	10
	6.1. РАЗВОЈ ФУДБАЛА У СВЕТУ	10
	6.2. НАСТАНАК ПРАВИЛА	11
	6.3. РАЗВОЈ ФУДБАЛА У СРБИЈИ	13
7.	СТО ГОДИНА ФУДБАЛСКОГ КЛУБА „КОЛУБАРА“ ИЗ ЛАЗАРЕВЦА	15
	7.1. ОСНИВАЊЕ ФУДБАЛСКОГ КЛУБА КОЛУБАРА	16
	7.2. РАЗВОЈ ФУДБАЛСКОГ КЛУБА КОЛУБАРА У ПЕРИОДУ 1919-1946.....	16
	7.3. РАЗВОЈ ФУДБАЛСКОГ КЛУБА КОЛУБАРА У ПЕРИОДУ 1946-1990.....	17
	7.4. РАЗВОЈ ФУДБАЛСКОГ КЛУБА КОЛУБАРА У ПЕРИОДУ 1990-2019.....	20
8.	ТРЕНЕРИ-ПРЕДСЕДНИЦИ-ИГРАЧИ КЛУБА	24
	МАНЕ БАЈИЋ.....	24
	ДОБРОСАВ МИЋКО ЈОВАНОВИЋ.....	25
	НЕДЕЉКО МИЛОСАВЉЕВИЋ	26
	НЕМАЊА МАТИЋ	27
	МАРКО ГРУЈИЋ	29
	ВЕЉКО СИМИЋ	30
	ДРАГАН ЧАДИКОВСКИ.....	31
	ДУШАН ВАСИЉЕВИЋ	32
	НИКОЛА ВАСИЉЕВИЋ.....	33
	САША ЈОВАНОВИЋ.....	34
	ЈОВА ЛАЗАРЕВИЋ.....	35
	БОЈАН СТЕВИЋ.....	36
9.	МЛАЂЕ СЕЛЕКЦИЈЕ	37
10.	УТАКМИЦЕ КОЈЕ СЕ ПАМТЕ.....	38
	10.1. КУП СРБИЈЕ 28. 10. 2015.	38
	10.2. ШЕСНАЕСТИНА ФИНАЛА КУПА СРБИЈЕ 26.септембар 2018.	39

10.3.	6.јун 2010.	40
11.	ЗАКЉУЧАК	42
12.	ЛИТЕРАТУРА И ИЗВОРИ.....	44

1. УВОД

Инспирација за тему за овај завршни рад, проистекла је из чињенице да фудбалски клуб Колубара нема ниједну књигу, монографију, нити томе слично написано о њој. Клуб са таквом историјом, који ове године слави 100 година постојања, заслужује да има писано дело о свом настанку и развијању. Такође, жеља ми је да својим трудом, различитим методама информисања, обележим век постојања клуба где сам, као и многи дечаци, почео своје прве фудбалске кораке.

У оквиру овог рада биће представљене информације о настанку фудбала у свету и у Србији. Кроз различите фазе описане су промене и новине које су увођене у овај спорт. Као централни део рада описан је настанак и развој фудбалског клуба „Колубара“ из Лазаревца, током сто година постојања.

Најзначајни тренери, играчи, утакмице, периоди великог успеха, али и различитих лоших фаза, описане су из угла бившег играча овог клуба, а уз помоћ и савете многих људи који су пратили или још увек прате успехе зелено-црних.

2. ПРЕДМЕТ РАДА

Предмет овог рада односи се на истраживање о историји и развоју ФК „Колубара“ током сто година постојања. Како слична литература не постоји, и подаци о овом успешном клубу се не могу наћи на једном месту, задатак аутора овог рада је да све информације на релевантан начин прикупи, систематизује, уобличи као и изнесе своје закључке на основу истраженог.

3. ЦИЉ РАДА:

Циљ овог рада је пре свега да се прикупе, систематизују и изложе подаци о оснивању и развоју фудбалског клуба „Колубара“ током сто година постојања у периоду од 1919 до 2019. године. Током свих сто година рада ФК „Колубара“ изнедрила је многе успешне играче, а њеном раду су допринели многи искусни тренери и легенде овог спорта. Тако дуга историја једног фудбалског клуба, у малом месту, представља значајан допринос развоју и унапређењу спорта у Србији.

4. ЗАДАЦИ РАДА:

На основу релевантних и обрађених података потребно је утврдити следеће чињенице:

*Време и место настанка ФК „Колубара“ у Лазаревцу

*Периоди рада и развоја од 1919-2019 године

*Најзначајнији тренери и играчи

*Највећи успеси ФК „Колубара“

5. МЕТОДЕ РАДА:

У овом раду користи се историјски метод рада, као и метод интервјуисања лица која су непосредно учествовала у раду клуба, као и писани трагови о успесима клуба.

Историјски подаци о настанку и развоју ФК „Колубара“ пронађени су у оквиру књиге „Некад било“ Милана Симића, а подаци који су коришћени су се преносили са колена на колена, са генерације на генерацију. Поред тога, метод интервјуисања обухватао је разговоре са људима који су дали свој допринос развоју овог клуба, као и са онима који су само дугогодишњи посматрачи и поштоваоци овог клуба.

Као врло корисне информације за писање овог рада искоришћени су и сви новинарски записи Спортског журнала о ФК „Колубара“, у периоду од 1990. до 2019. који су сачувани у приватној архиви, као и сва издања листа „Колубара“.

6. ИСТОРИЈА ФУДБАЛА

6.1. РАЗВОЈ ФУДБАЛА У СВЕТУ

КИНА

Најранији облик игре за који постоји научни доказ је тсу-ки, игра слична фудбалу која се играла у Кини у 2. и 3. веку п.н.е. Играчи су лопту направљену од животињске коже морали провући кроз рупу у мрежи развученој између бамбусових штапова високих око 10 м. Тсху цху се интензивно играо током династије Хан и представљао вежбу физичких способности кинеске војске.¹

ЈАПАН

Још један облик игре који потиче са Далеког истока је јапански кемари који се појављује 500-600 година касније. То је кружни тип фудбалске игре, много мање спектакуларан. Кемари је представљао више часну, церемонијалну активност. Захтевао је одређене способности, али не и такмичарски дух као што је било у кинеској игри. У кемариу није постојао ни најмањи знак борбе за посед над лоптом. Играчи су морали да додају лопту један другоме на прилично малом простору, при чему им она није смела пасти на тло.

ГРЧКА

У четвртном веку пре нове ере било је популарно жонглирање лоптом звано епискирос, што такође представља једну од претеча данашњег фудбала.

ИТАЛИЈА

У Риму у првом веку нове игре била је заступљена игра која се звала харпастум коју су играли гладијатори подељени у две екипе. Вековима касније, у Падови, играо се падовански фудбал. Екипе су бројале 20-40 играча и била је веома груба игра која се играла без фаула. За време ренесансе у Италији, тачније у Фиренци, Венецији и другим градовима играо се тзв. Цалцио односно калчо. Био је организованији од фудбала у Енглеској, екипе су носиле дресове различитих боја. Играо се на важнијим свечаностима за време празника.

---

¹ Мијатовић, С., Илић, С. (2006) : Историја физичке културе

6.2. НАСТАНАК ПРАВИЛА

Популарност игре је расла и људи су превише волели грубу борбу за лопту да би им то неко забранио. Ништа се није мењало до почетка XIX века када се фудбал почео играти у познатим јавним школама у Енглеској. Фудбал се у почетку играо као зимска игра између домова у јавним школама попут Винчестера, Чартерхауса и Етона али не тако често између школа, јер свака школа је имала своја правила од којих су нека дозвољавала дирање лопте руком а нека не. Покушај дефинисања правила и отклањања разлика учињен је на Кембриџ универзитету 1843. и 1846. године.^{8.09.1863.} у крчми Фрее Масонс је дошло до састанка клубова из Лондона који су се договорили да прихвате правила и систем из школе Хароу.² Званично се фудбал одваја од рагбија и тад креће развој модерног фудбала. Правила која су се усвојила:

- 11 играча у тиму
- стране су се мењале након сваког гола
- уведено је офсајд правило, које се знатно разликује од данашњег офсајда чиме је подстакнут развој тактике
- уводи се играње главом
- забрањено играње руком
- голман постаје обавезан
- уведен је ударац из угла тј. корнер
- уведен слободан ударац
- 1891. уводи се казнени ударац са 11 метара
- 1897. трајање утакмице ограничено на 90 минута
- 1905. забрањено излажење голмана ван казног простора
- 1906. је уведено правило од два полувремена по 45 минута
- 1912. голману је забрањено играње руком ван казног простора

Развој фудбала у свету можемо поделити на четири периода. Први период је од 1863. године до 1925. То је период конструисања фудбала, сами почеци развоја игре. Као што сам већ навео, у том периоду настају правила фудбалске игре. Долази до оснивања првих фудбалских клубова и савеза. Први основан клуб је био Шефилд, у Енглеској. 1.12. 1863. се оснива први фудбалски савез у Лондону, а након тога долази до оснивања и нових клубова, пре свега у Енглеској. 1871. је почело прво фудбалско такмичење, ФА куп, који се и дан данас игра на простору Велике Британије. Након Енглеске, фудбал почиње и да се игра у другим земљама Европе- у Данској, Холандији, Швајцарској, Немачкој, Француској, Чехословачкој, да би фудбал у наше крајеве напосредом стигао 1893. године. Треба још истаћи да је фудбал 1900. године ушао у породицу спортова на Олимпијским играма, а да је ФИФА, односно Међународна федерација фудбалских асоцијација

---

² Јанковић, А., Леонтијевић, Б., (2007) : Практикум – Правила фудбалске игре

основана 1904. у Паризу. Први председник је био Роберт Гверен, а седиште је у Цириху. У стручном погледу, овај период фудбала карактерише развој технике. Такође, први систем фудбалске игре се формирао у том периоду, у Енглеској. Овај први облик система је назван систем „Т“, због свог распореда играча у одбрани и нападу.³

Други период развоја фудбала у свету припада раздобљу од 25 година, тачније од 1925. до 1950. године. Са стручне стране, кључно за овај период јесте развој тактике. Системи игре су еволуирали, фудбал је напредовао. Позната су два система игре WW и WM. Творац ових система је био тренер лондонског Арсенала Херберт Чепмен. Разлог настајања ових система јесте промена правила игре, а првенствено увођење офсајд правила. Разлика између ова два система је та што се у WW систему играло зонски, тј. чувао се простор, а у WM систему играло се тзв. играч-играча. У овом периоду, и користећи ове системе игре, одиграна су четири светска првенства, 1930., 1934., 1938. и 1950. Прво, и нама најпознатије, што због запажене улоге наше репрезентације, што због чувених филмова Драгана Бјелогрића „Монтевидео, Бог те видео“ и „Монтевидео, видимо се“. Главни иницијатор организовања првог светског првенства био је француски држављанин, уједно и председник ФИФЕ Жил Риме. Одржано је у Уругвају, где је наша репрезентација изгубила у полуфиналу од домаћина резултатом 6-1. У финалу, Уругвај је такође славио победивши селекцију Аргентине. Друго по реду светско првенство одржано је у Италији 1934. године, где је опет домаћин понео епитет шампиона света у фудбалу. Италијани су у финалу добили резултатом 2:1 репрезентацију Чехословачке. Наредно првенство, 1938. године играло се у Француској. Други пут за редом, Италијани су постали светски шампиони победивши Мађарску репрезентацију резултатом 4:2. Четврто светско првенство одиграно је тек 12 година касније, 1950. године. Разлог томе био је Други светски рат. Те 1950. године, Уругвај је славио у финалу, победивши домаћу екипу Бразила са 2:1.

Треће раздобље развоја фудбала у свету приписујемо периоду од 1954. године до 1974. године. Након почетних развоја технике и тактике, у овом периоду је главни акценат био на физичкој припреми фудбалера. Селекције репрезентација које су обележиле овај период својим резултатима су репрезентације Бразила, С.Р. Немачке и Холандије. Такође, упоредо са физичком припремом, развијали су се и системи игре, па су у овом периоду доминирали системи 4:2:4 и 4:3:3. Битна ствар за овај период, тиче се европског фудбала, је оснивање Уније европских фудбалских асоцијација- УЕФА. Основана је 1954. године у Базелу. Светска првенства одиграна у овом периоду су 1958. године у Шведској, 1962. у Чилеу, 1966. у Енглеској, 1970. у Мексику и 1974. у Западној Немачкој. Шампиони ових светских првенстава били су редом Бразил, опет Бразил, Енглеска, Бразил и Западна Немачка. Јасна је доминација селекције Бразила у овом периоду, предвођена једним од најбољих играча свих времена, Пелетом.

---

³ <https://socceroaza.wordpress.com/>

Последњи, четврти период развоја фудбала траје од 1974. године па све до данас. У овом периоду долази до повезаности свих фудбалских компоненти. Међутим, огромна је разлика између данашњег фудбала и оног 1974.године. Невероватном брзином фудбал напредује, у сваком погледу. Сведоци смо да у последњих 15ак година највише напредује на маркетиншком нивоу, где су фудбалски клубови, фудбалски дресови, па и сами играчи, представљају средства за рекламирање највећих светских фирми. Једна занимљива чињеница је да је тржишна цена фудбала знатно већа од тржишне цене Холивуда, и то довољно говори у ком смеру је кренуо развој ове игре.

6.3. РАЗВОЈ ФУДБАЛА У СРБИЈИ

Као и код развоја фудбала у свету, тако и развој фудбала у Србији можемо поделити на четири периода развоја.

Први период развоја фудбала у Србији траје од 1896. до 1925. године. Прву лопту у Србију доноси Хуго Були, студент трговине у Хамбургу, 1896. године.⁴ Исти човек је заслужан за изградњу првог игралишта које се налазило на Топчидерском брду. Исте године када је и донео прву лопту, Хуго Були заједно са чехом Густавом Фајфером оснива прву фудбалску секцију при гимнастичком друштву „Соко“. Прва јавна демонстрација фудбалске игре десила се код Небојшине куле, на Калемегдану 31.маја 1896. године. Три године касније Були иницијира формирање првог самосталног фудбалског друштва под именом „Друштво за играње лоптом“. Почиње уједно и процес формирања првих клубова по Србији: у Крагујевцу заслугом инжењера Данила Стојановића-Даче оснива се ФК „Шумадија“ (1903), у Београду се оснивају ФК „БСК“ (1911) и ФК „Велика Србија“ (1913), која ће променити име у ФК „Југославија“ након Првог светског рата. 1913. године формира се и ФК „Српски мач“ а 1919., и ФК „Колубара“ у Лазаревцу. Формирање фудбалског савеза Југославије десило се 15.априла 1920.године у Загребу, а први председник је био Хинко Вурт. Још једна, веома битна година за наш фудбал је 1923.година када је наш фудбалски савез постаје пуноправни члан ФИФЕ.

Други период развоја фудбала у Србији обухвата раздобље од 1925. до 1954.године. 1925.године Фудбалски савез Југославије броји чак 250 клубова. Две године касније основана је и Прва лига Југославије која је у почетку бројала 10, а затим 12 клубова од којих су најзапаженију улогу у такмичењу имали Југославија, БСК, Грађански и Хајдук. 1930. година је чувена за српски фудбал. Првобитно, ФСЈ се измешта из Загреба у Београд што је изазвало свађу између загребачких и београдских фудбалских радника. Та свађа кулминирала је неодласком загребачких и сплићанских фудбалера на светско првенство у Уругвај. Међутим, и поред очигледног хендикеп, наша репрезентација је врхунски одиграла првенство и испала у полуфиналу од домаћина, а касније и првих светских шампиона, селекције Уругваја. Два најзначајнија резултата у овом периоду,

---

⁴ Алексић, В., Јанковић, А., (2006) : Фудбал – историја, теорија и методика

репрезентација Југославије је остварила победама против Енглеске 2:1 1938.године, и против Бразила 8:4 1934. године. 1945. године почиње снажан процват југословенског фудбала оснивањем клубова „Црвена Звезда“, „Партизан“, „Динамо“ и обнављање рада ФК „Хајдук“-а. Наредне године одржано је прво клупско такмичење, где је Партизан постао шампион државе као и победник купа. 8.септембра 1948. године донешена је историјска одлука у циљу развоја фудбалског спорта у тадашњој Југославији. Наиме, тада је Скупштина фудбалског савеза Југославије одлучила да се издвоји из савеза спортова и крене сопственим путем да се самостално развија и усавршава. Исте године на Олимпијским играма у Лондону репрезентација Југославије осваја прву олимпијску сребрну медаљу, да би четири године касније остварили исти успех. Треба напоменути да је репрезентација Југославије учествовала и на светским првенствима 1950. и 1954.године.

Треће раздобље развоја фудбала обухвата период од 1954. до 1974. године. 1956. године репрезентација Југославије је изгубила треће финале за редом на Олимпијским играма, да би четири године након тога, напоскон освојили олимпијско злато, победивши екипу Данске резултатом 3:1, у Риму. Исте године, постајемо европски вицешампиони. И у овом периоду, репрезентација Југославије је била стални учесник светских првенстава. На првенству света у Шведској, 1958., репрезентација Југославије стигла је до четвртфинала где је поражена од екипе СР Немачке. Четири године касније, у Чилеу, наша репрезентација је имала запажену улогу, и заузела је четврто место. Треба споменути и 1968. годину, када је југословенска фудбалска репрезентација играла финале Европског првенства, у коме је поражена од Италије. На десетом Светском првенству, 1974. у Немачкој, репрезентација је учествовала, али није успела да прође групну фазу такмичења.

Четврти период развоја српског фудбала почео је 1974., и траје и даље. ФИФА је организацију завршнице Европског првенства поверила фудбалском савезу Југославије 1976. године. Те године, репрезентација је подбацила, изгубивши обе утакмице, полуфинале од Немачке, као и од Холандије за треће место. На Светском првенству за играче до 20 година, 1987. у Чилеу, репрезентација Југославије осваја златну медаљу. Наредни велики успех, најзначајнији у клупском фудбалу, десио се 1991. године. Те године Црвена Звезда постаје освајач купа европских шампиона, победивши у финалу Олимпик из Марсеља после бољег извођења пенала. Треба споменути још сребрну медаљу младе репрезентације на Европском првенству 2004. Девет година касније, 2013. година наша омладинска репрезентација постаје шампион Европе. Наредни огроман успех српског фудбала догодио се 2015. године, када је млада репрезентација Србије, предвођена селектором Вељком Пауновићем постала светски шампион. Првенство је одржано на Новом Зеланду, а у финалу смо, после продужетака, победили Бразил резултатом 2:1.

7. СТО ГОДИНА ФУДБАЛСКОГ КЛУБА „КОЛУБАРА“ ИЗ ЛАЗАРЕВЦА

Спортско друштво "Колубара"

Играчи са лева у десно стоје:
ВОЈИСЛАВ ЖИВОЈИНОВИЋ, МОМЧИЛО ИГЊАТОВИЋ, ЖИВОТА-ЖИКА ПАНТЕЛИЋ, ДРАГА РАЈИЋ,
ДРАГА БРАНКОВИЋ
Чуће: САВА ПАНТЕЛИЋ, ЧЕДА ГЛИГОРИЈЕВИЋ, ПЕТАР ЖИВОЈИНОВИЋ, НИКОЛА СТЕФАНОВИЋ,
Н. ПОПОВИЋ, голман МИЛОШ ВАСИЋ

/снимак из 1921. године/

На слици из 1925. године су играчи са представницима управе: ТИХОМИР ПАВЛОВИЋ, БОРИВОЈЕ СТЕФАНОВИЋ и СВЕТА РИСТИЋ, слева у десно су играчи: ЖИКА ЋУКОВИЋ, МИКИЦА ЛОМИЋ, ЖИВОТА ПАНТЕЛИЋ, НЕПОЗНАТ ИГРАЧ, РЕЉА ЛАЗАРЕВИЋ, МИЛЕ ГАВРИЛОВИЋ, НЕДЕЉКОВИЋ, САВА ПАНТЕЛИЋ.

Чуће: МИЛАН ВАСИЋ, ЛЕКА ПЕТРОНИЈЕВИЋ /голман/ и БОЖА ЋИРИЋ
У десном углу су: МОМЧИЛО ИГЊАТОВИЋ и БРАНКО (презиме непознато)

Слика 1 – СД Колубара, снимак из 1921. године

7.1. ОСНИВАЊЕ ФУДБАЛСКОГ КЛУБА КОЛУБАРА

Фудбалски клуб Колубара је основан непосредно по окончању Првог светског рата у престоници Београду. Тачније, годину дана после Првог светског рата, у јулу 1919. године, први пут се закотрљала лопта у Лазаревацу и званично је основан ФК „Колубара“. У то време група лазаревчана похађала је Трећу београдску гимназију и становала близу лоптачког клуба Српски мач. Свакодневно су се дивили фудбалском умећу тадашњих играча Српског мача и надахнути њима одлучили су да оснују фудбалски клуб. За осниваче клуба вежу се имена: Чеда Глигоријевић, Живота Ђуковић, Миле Гавриловић, Никола Јовановић, Радосав Стефановић, Чеда Петронијевић, рођена браћа Сава и Жика Пантелић.⁵

Постојале су две верзије приче о томе ко је донео прву лопту у Лазаревац. У једној је главни актер Чеда Глигоријевић који је донео прву лопту из Француске, а у другој је фотограф Радосав Стефановић. Која год прича да је тачна, лазаревчани ће им вечно бити захвални. За првог председника клуба изабран је опанчарски радник Војислав Милојевић. Име клуба су дали после дугог већања, а за име Колубара одлучили су се како би се сећали на славну Колубарску битку, али и због тога што је Лазаревац тада био део Колубарског среза.

Прва утакмица је одиграна у Београду, 1919.године на терену „Српског мача“, против Палилулца и Колубара је први меч добила са 2:0. Ипак на том мечу наступало је и доста играча који нису били регистровани за Колубару јер тада нови клуб није имао довољан број играча. Актери историјског меча били су : Сава Пантелић, Живота Пантелић, Боркица Игњатовић, Момчило Игњатовић, Никола Јовановић, Петар Живојиновић, Драган Миловановић, Света Ђорђевић, Жика Миловановић, Диша Ристић и Тика Павловић. По окончању школске године лазаревачки школарци су дошли у Лазаревац и били топло прихваћени од свих лазаревчана. Кућа браће Пантелић је прва адреса клуба, а у њој је била и кафана, па се о фудбалској игри причало од јутра до мрака.

7.2. РАЗВОЈ ФУДБАЛСКОГ КЛУБА КОЛУБАРА У ПЕРИОДУ 1919-1946

Прва утакмица на домаћем терену одиграна је на лазаревачком вашаришту, 1920.године, где су вредни љубитељи фудбала кречом обележили игралиште. Ту утакмицу, играчи Колубаре играли су у плаво-белим дресовима. Први ривал била је екипа Качера из Белановице и остарена је победа резултатом 2:0. На самом почетку, у тешким временима, симпатизери клуба, чланови управе, па и сами играчи, су између себе скупљали новац и куповали најнеопходнију опрему, јер тада спортске опреме готово да и није било. На утакмице са тимовима из Аранђеловца, Ваљева, Белановице, Лајковца, Обреновца и Уба

---

⁵ Симић, М., (2012) : Некад било...београдски фудбал којег више нема

ишло се углавном коњском и воловском запрегом, бициклама и наравно доста пута пешице. Све ове утакмице биле су пријатељске, јер званичних лига није било.

Клуб је званично основан 1920.године у Загребачком ногометном савезу јер је тек пар месеци по оснивању Колубаре основан Београдски лоптачки подсавез. До 1925. године играле су се само такозване вашерске утакмице, а да је интересовање било велико говори и велики број посматрача-преко 2000 навијача окупљало се на мечевима Колубаре иако је сам Лазаревац тада имао само око 800 становника. Пре укључења у такмичење 1925.године клуб је морао да предочи сваком играчу правила понашања; **СВАКИ ДРЖАВЉАНИН КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ МОЖЕ ПОСТАТИ ЧЛАН КЛУБА АКО: НИЈЕ СУДСКИ КАЖЊЕН, НИЈЕ КОЦКАР И НИЈЕ ПИЈАНИЦА.**

До почетка рата на просторима Југославије 1941.године Колубара је створила велики број квалитетних играча: Жика и Сава Пантелић, Реља Лазаревић, Никола Јовановић, Пера Радовановић Сенегалац, Радомир Платанић, Жика Арсенијевић. За време Другог светског рата одигран је мали број фудбалских утакмица јер су руководиоци клуба и играчи били на ратишту и фудбалску лопту заменили пушком. Три првобораца су дали свој живот за слободу- Војислав Вока Савић, Петар Антонијевић Баша и Дуле Караклајић. У сећање на Петра Антонијевића Башу клуб је једно време носио име Баша. После Другог светског рата почело је обнављање клуба а многи тадашњи фудбалери и навијачи су причали да је долазак Вите Марковића Зире веома битан за наставак рада клуба јер је створио чврсте темеље клуба. Као што сам већ рекао, све до 1946. године Колубара је играла ван лиге, а затим су Лазаревчани играли у Колубарско-подрињској зони.

7.3. РАЗВОЈ ФУДБАЛСКОГ КЛУБА КОЛУБАРА У ПЕРИОДУ 1946-1990

Када је лазаревачка општина припала подручју Београда, 1951.године, Колубара је упала у Западну групу Београдске зоне, а поред лазаревчана такмичили су се Мачва из Богатића, Будућност из Ваљева, Раднички из Обреновца.

Средином шездесетих година двадесетог века Колубара је стигла до Српске лиге, али због веома јаких противника брзо је враћена корак назад. До краја исте деценије успела је да се врати у републички ранг. Од 1970. Године ФК Колубара је поново члан Српске лиге група Београд. Наредне године Фудбалски савез Београда основао је лигу других тимова којих је било укупно десет. У тој лиги су учествовали други тимови прве и друге Савезне лиге и други тимови Српске лиге група Београд. Такмичење се одвијало сваког четвртка и имало је за циљ уигравање играча да би били способни да, када затреба, заиграју у првом тиму. Лигу су чинили следећи клубови Партизан, ОФК Београд, Галеника, београдски Хајдук, Раднички, Чукарички, Рад, Раднички из Обреновца, Младеновац и Колубара.

Исте године, на крају првенства у сезони 1970/1971 Колубара је остварила највећи успех од оснивања клуба. Заузела је треће место у Српској лиги, одмах иза водећих клубова, Мачве из Шапца и београдског Радничког. Мачва је била шампион са 52 бода, а Колубара је имала исти број бодова као и другопласирани Раднички, 48 бодова, с тим што је имала лошију гол разлику, и због тога заузела трећу позицију. Треба напоменути да зелено-црни нису имали ниједан пораз на свом терену. Најзаслужнији за овај успех, поред управе клуба и тренера, били су играчи Начић, Бабић, Јовановић. Иако је Колубара након овог успеха најављивала да ће у следећој сезони напасти прво место, то се није десило. Сезона 1971/1972 је донела значајно лошији пласман од претходне. Са 33 освојена бода заузела је осму позицију. У наредне три сезоне, није се нешто значајно мењало што се тиче лиге у којој је Колубара учествовала. Позиције на табели су варирале, па је тако у сезони 1972/1973 Колубара заузела пето место, 1973/74 била је трећа отпозади и тако једва изборила опстанак.

Наредне такмичарске сезоне у годинама 1974/1975 зелено-црни су заузели 12. место. Међутим ова сезона је веома значајна за лазаревачки клуб. Наиме, 23. јула 1974. године, за новог тренера фудбалског клуба Колубара је именован Мане Бајић.⁶ Чувени играч Партизана, постаће најуспешнији тренер Колубаре. У дебитантској сезони је заузео 12. место на табели, али то се сматрало успехом јер је те године играчки кадар претрпео промене, доста је подмлађен. Уз изузетну ангажованост Бајића, овај млади тим је направио резултат и изнад очекивања. До 1980. године Колубара је и даље била стандардни члан Српске лиге Београда. У сезони 1975/1976 је заузела 9. место, док је у наредне четири сезоне побољшала свој пласман. Била је два пута 6. на табели и два пута 4. Посебно треба издвојити сезону 1979/1980 и то четврто место, што је за 60 година постојања клуба било једно од највећих клупских успеха. Уз сјајног стручњака Манета Бајића који се већ афирмисао као фудбалски тренер, треба споменути и неколицину играча који су ових година били најзаслужнији за ове успехе. То су браћа Мандић, Грујичић, Жујовић, Дица Начић, чувени Добросав Мићко Јовановић који је био најбољи играч екипе и капитен. Небојша Пота Брајевић је управо тих година ушао у први тим и својим партијама заслужио место стандардног првотимца. Наредних година као афирмисан играч наступао је у неколико екипа из Француске и Сједињених Америчких Држава.

Почетак 80-их година двадесетог века донео је највећи успех у историји клуба, пласман у Другу лигу Југославије. Од сезоне 1980/1981 Колубара као да је најављивала да ће у наредним годинама постати шампион. Те сезоне освојила је треће место. Наредне сезоне, попела се за један степен више и постала вицешампион Српске лиге Београд. У 64. години постојања, фудбалски клуб Колубара остварује свој највећи успех у историји клуба. Пласман у Другу лигу. Пред приближно шест хиљада људи, зелено-црни су савладали Мачву из Шапца и тако, коло пред крај првенства, обезбедили пласман у виши ранг. Требало је тог дана бити на стадиону у Лазаревцу, и доживети радост свих

---

⁶ Лист „Колубара“ 1960-2015 године

присутних, од играча, стручног штаба, управе клуба, до навијача. Чули су се, као у хору, повици са трибина "Колубара друголигаш!", "Браво момци!", "Хвала Мане!". Радост са стадиона, пренета је на улице, у хотелске и кафанске просторије, и трајала је до раних јутарњих сати. Пуних 13 година се Колубара такмичила у Првој српској лиги, готово је увек водила главну реч, а последњих пар година били у самом врху и као да су најавили овај улазак у виши ранг. У текућем првенству заузела је челну позицију на крају јесењег дела првенства и није је испуштала до краја. Највеће заслуге за овај историјски успех понели су тренер Мане Бајић и играчи- поуздани голман Букарица, бекови Јевтић, Грчић и Јаковљевић, халф линија у којој су најчешће играли Мухић, Милојевић и Ристовић, играчи везне и нападачке линије- капитен и најбољи међу најбољима Мићко Јовановић, Брајовић, Алексић, Митровић, голгетер Грујичић, Сунајко, као и резервни играчи голман Вујовић, Васиљевић, Мандић, Мачужић, Смиљанић и Симић. У 30 кола Колубара је 15 пута славила, 9 пута играла нерешено и 6 пута изгубила. Постигла је 49 а примила 21 гол.

Непосредно после завршетка првенства, нови члан Источне групе Друге лиге, Колубара, освојила је и куп Југославије на подручју Београда. У финалу је победила екипу Београда са Карабурме резултатом 2:1. Ова победа у купу је значила да ће Колубара бити представник главног града у Купу Југославије на подручју Србије.

Исте године је почетком јула одржан турнир нових чланова Друге лиге у Иванграду. Поред лазаревачке екипе, на турниру су играли још Иванград, ГИК Приштина и Беласица из Струмице. У полуфиналу Колубара је након извођења једанаестераца победила Беласицу са 10:9. У финалу су се састали Иванград и Колубара. Након регуларног дела меча резултат је био 0:0 па се тако приступило извођењу пенала. Колубара је опет славила, овог пута резултатом 4:2. Победа на овом турниру је значила да ће се Колубара борити за аматерског првака Југославије против Шибеника који је освојио турнир у Титовом Врбасу. Утакмица је одиграна 31.јула 1983.године у Шибенику. Колубара је изгубила 2:0, али лазаревчани су били свакако задовољни титулом аматерског вицешампиона државе.

Током прве године такмичења у Другој савезној лиги, у такмичарској сезони 1983/1984, Колубара је на полусезони заузела 12.место на табели са освојених 15 бодова. На крају сезоне, пласман је био нешто бољи и 9.место се у Лазаревцу сматрало успехом. Током 34 утакмице у првенству Колубара је забележила 14 победа, 4 пута ремизирала и 16 пута изгубила.

Наредна сезона донела је тугу навијачима лазаревачког клуба. Након две године играња у Другој лиги, Колубара је испала у нижи ранг. Иако се на полусезони то није могло наслутити, јер је заузимала 9.позицију, ипак крај првенства су дочекали на месту које води у нижи ранг. Последње коло играли су Штипу против Брегалнице, директним конкурентом у борби за опстанак. Играчи Брегалнице изашли су као победници из овог сусрета и тако остали чланови друголигашког друштва а лазаревачке зелено-црне послали

у ранг испод. У овој такмичарској сезони Колубара је освојила 31 бод и заузела 17.позицију. Након испадања из лиге управа клуба је уручила отказ Манету Бајићу.

У наредне 3 сезоне Колубара се такмичила у Српској лиги група Београд. У сезонама 85/86 и 86/87 није ништа битније мењало, лазаревчани су били трећи, односно шести на крају сезоне. У такмичарској сезони 1987/1988 руководство клуба поново је ангажовала тренера Манета Бајића, што је резултирало новим успехом. На крају сезоне била је девето место, и са још 4 екипе се преселила у виши ранг Међурепубличку лигу група Север. У Међурепубличкој лиги Колубара се задржала три сезоне. Прве сезоне остварила је најбољи пласман и заузела је позицију број шест. Наредне сезоне је била лошије пласирана и првенство је завршила на 11.месту.

7.4. РАЗВОЈ ФУДБАЛСКОГ КЛУБА КОЛУБАРА У ПЕРИОДУ 1990-2019

У такмичарској сезони 1990/1991 зелено-црни су неславно завршили првенство и као последње пласирана екипа, испали су у нижи ранг. Лоше селектирана екипа, односно лоше одрађен прелазни рок, као и незавидна финансијска ситуација, резултирали су испадањем из Међурепубличке лиге. По завршетку првенства, најбољи тренер у историји Колубаре, Мане Бајић, напустио је кормило лазаревачке екипе и преузео екипу Турбине из Вреоца. Наредне сезоне, лазаревчани су наступали у Српској лиги група Север и заузели су задовољавајућу осму позицију.

У годинама које су долазиле Колубара је била стандардни српсколигаш. Мане Бајић је имао још једну епизоду у клубу у сезони 92/93. На годишњици јубилеја, за 75.рођендан клуба, руководство је најавило борбу за прво место и повратак међу друголигаше. Међутим, обећања су остала обећања. Те сезоне Колубара је била пета, а наредне је ненадано била у ситуацији да се бори за опстанак. Сезона која је обележила клупску историју, и донела много радости фудбалским симпатизерима са општине Лазаревац, је била такмичарска сезона 1997/1998. Као што је и у претходном случају када је била друголигаш, тренер био најбитнија карика, тако је и овог пута било. Руководство клуба поверење је указало Михајлу Ивановићу. Да је право решење доказао је, не само пласирањем Колубаре у Другу лигу, већ и у наредним годинама када је радио као тренер многим суперлигашима, био је и у стручном штабу репрезентације Македоније, водио је екипе у Грчкој, Кини, Кипру. Екипа Колубаре је на супериоран начин освојила шампионску титулу. Када су у првом колу победили Црвену Звезду из Малог Мокрог Луга и засели на прву позицију, нису је испуштали до краја првенства. Чак шест кола пред крај првенства лазаревчани су и званично постали нови-стари друголигаше. Колубара је у тој сезони освојила чак 81 бод у гол разлику 82 дата гола и 32 примљена. Најзаслужнији играчи ове селекције били су Јоаким Дуљај, брат Игор Дуљаја, Макарин, Алфировић,

Ловрић, Дукић, Козић, капитен Мирослав Радовановић, као и најбољи стрелац екипе Недић. Треба напоменути да су стручни штаб поред Михајла Ивановића чинили тренер голмана Милан Миловановић, и помоћни тренер Драган Грчић, који ће у годинама које следе у више наврата успешно водити Колубару као шеф стручног штаба.

Управо Грчић је наредне сезоне, након оставке Микија Ивановића преузео улогу првог тренера. На изненађење фудбалске јавности, Колубара је полусезону завршила без изгубљене утакмице, на шестој позицији. Јасно је било да је Грчић оправдао поверење и да је пред њим била светла тренерска будућност. Друга полусезона је играна 1999.године, тј требало је да се игра. Због НАТО агресије, првенство је прекинуто. А Колубара, Колубара је могла играти бараж за улазак у Прву лигу, да првенство није прекинуто. У години када је Колубара славила 80 година постојања, могла је на најлепши могући начин прославити јубилеј. Остала је велика жал за пропуштеном приликом, онемогућена вишом силом.

У наредне две сезоне, док се Колубара такмичила у Другој лиги под вођством тренера Грчића, освајала је запажене резултате. Једне је била 4., а друге 5.на табели, што је био велики успех за лазаревачки клуб. На изненађење свих, управа клуба и поред добрих резултата је на крају сезоне 2000/2001 сменила тренера Грчића и на његово место поставила Милана Милановића, који се није прославио. У току такмичарске сезоне 2001/2002 екипу је преузео Миомир Мики Анђелковић. Исте сезоне Колубара није више била друголигаш. Уследио је повратак у Српску лигу након 4 године играња у Другој лиги. Исте сезоне заустављено је финансирање клуба из Рударског басена Колубара, што је свакако био један од разлога испадања зелено-црних.

У годинама које су наилазиле Колубара је била стандардни српсколигаш, са мањим осцилацијама на табели. Углавном су били у горњој половини табеле. Битна сезона за клуб је 2004/2005 када су на крају првенства били на 3.позицији, али су витрине клуба биле богатије за још један трофеј. Освојен је куп на територији Београда, што је значило да ће се идуће године такмичити у купу на територији целе државе, са најбољим екипама. Наредна такмичарска сезона донела је много позитивних ствари Колубари, а тичу се играња у Купу СЦГ. Што се тиче првенства, Колубара је играла битну улогу али ипак није изборила жељени пласман у виши ранг. Одсела је на трећој позицији. У четвртфиналу купа СЦГ екипа Власине је била гост у Лазаревцу. У неизвесној утакмици, пред пуним трибинама, мреже су ипак мировале. Приступило се извођењу једанаестераца. На радост лазаревачке фудбалске јавности, Колубара је била боља и победила резултатом 5:4, што је значило да ће играти полуфинале купа. Јунак овог меча био је чувени голман Ненад Бели Ранковић, који ће у наредним годинама тек показати свој голмански таленат. На мегдан Колубари у полуфиналу купа изашла је екипа чувеног београдског клуба, ОФК Београд. Видна разлика у квалитету резултирала је убедљивом победом популарних романтичара са Карабурме. Резултат је био 4:1. И поред убедљивог пораза ово је био завидан успех лазаревачког клуба.

Наредна сезона била је јако узбудљива, али се неславно завршила за лазаревачки клуб, јер није обезбедио пласман у виши ранг. Колубара је била јесењи првак, и то веома убедљиво, без изгубљене утакмице. Међутим у другом делу сезоне су поклекли, и у дербију против Хајдука са Лиона изгубили са 2:1, а самим тим и изгубили водећу позицију. Оно што нису учинили те, учинили су наредне године у сезони 2007/2008. Коло пре краја првенства, победом 2:0 над екипом Шумадије је обезбеђен улазак у Прву "Телеком" лигу. Као повратник у Прву лигу, Колубара је сигурним играма од почетка првенства била у средини табеле и на време обезбедила опстанак, што је био циљ клуба.

Сезона 2009/2010 остаће упамћена као сезона када је Колубари одузето прво место, одузета могућност да следеће године буде у друштву најбољих клубова државе. Историјски успех клуба остварен је када је постала јесењи шампион са 4 бода предности у односу на другопласирану екипу. Успех је још већи ако се зна да су већину играча чинили играчи из Лазаревца. Ипак, треба издвојити и појединце који су дошли "са стране", а то су Раде Медић играч везног реда, и убојити нападачи Александар Брајовић и први стрелац у историји прве лиге Зоран Стојановић, познатији као Пирке. У последњој утакмици првенства Колубара је била домаћин Телеоптику. На неславан начин се завршио сан о Супер лиги. Колико је само последица оставила ова утакмица против Телеоптика, на руководство клуба, стручни штаб и играче, говори чињеница да је наредне сезоне Колубара испала из Прве лиге Србије. На полусезони имала је само 8 бодова, једну победу и чак 6 нерешених. Чак три тренера су се променила у току сезоне. Почео је аранђеловчанин Мика Радовановић, њега наследио убљанин Небојша Максимовић, да би други део сезоне нови-стари тренер био Драган Грчић. Касно се екипа Колубаре тргла, другу полусезону одиграла добро, али 33 освојена бода нису била довољна да се остане у прволигашком друштву. Међутим, уследило је чудо за љубитеље фудбалског клуба Колубара. Наиме, екипа БАСК из Београда је одустала од такмичења, па је Колубара као прва екипа у зони испадања ипак остала члан Друге лиге Србије. Говорили су лазаревчани да је то можда нека космичка правда и да им се вратило због оне утакмице са Телеоптиком.

Колубара се такмичила и наредне две сезоне у Првој лиги Србије. Прве године је заузела 12. место, и изборила опстанак, док је наредне сезоне 2012/2013 ипак и званично испала из овог ранга такмичења. Треба напоменути да и поред испадања из лиге, претходне сезоне изнедриле су два бисера лазаревачког фудбала Сашу Јовановића Бућу који је тренутно члан шпанског друголигаша Депортива из Ла Корунје и Николу Васиљевића које после епизода у Румунији, Јапану, и белоруском Бате Борисову, овог лета потписао за новосадску Војводину. Руководство ФК Колубаре, на челу са председником Бојаном Стевићем изјавило је да ће учинити све да се зелено-црни што пре врате у прволигашко друштво. То се и десило, исте године, односно у сезони 2013/2014 када су фуриозно освојили прво место. У години немиких сцена са поплавама које су задесиле Србију, али и у години обележавања стогодишњице Колубарске битке, Колубара се на велика врата

вратила у Прву лигу. Епитет најбољег стрелца, односно најбољег играча, понели су искусни Дарко Дринић и Владан Спасојевић. У наредне три сезоне Колубара је била члан Прве лиге Србије. За то време, много играча, а и тренера је прошло кроз клуб. Дубљли траг је оставио Марко Грујић који је био у Колубари на позајмици из Црвене Звезде, касније члан шампионске генерације са Новог Зеланда, и Драган Чадиковски који и дан данас брани зелено-црне боје. У сезони 2016/2017 Колубара је испала из лиге, и вратила се у трећи ранг такмичења, Српску лигу. Наредне две сезоне била је члан Српске лиге, да би се опет, од ове такмичарске сезоне 2019/2020 вратила међу прволигашко друштво. Тако ће на најбољи начин, дочекати своју стогодишњицу, век постојања, у савезном рангу, односно Првој лиги Србије.

8. ТРЕНЕРИ-ПРЕДСЕДНИЦИ-ИГРАЧИ КЛУБА

МАНЕ БАЈИЋ

Мане Бајић је несумњиво најуспешнији тренер лазаревачке Колубаре. Рођен је 7.12.1941. у Београду. Био је велики играч Партизана за који је наступао од 1962. до 1970. године. За тај период забележио је 208 првенствених утакмица за црно-беле, чиме се ретко који играч може похвалити. Освојио је две титуле државног првака са Партизаном, а играо је и чувену утакмицу финала Купа европских шампиона сезоне 1965/66, коју је Партизан изгубио од мадридског Реала са 2:1. Након Партизана одиграо је и две сезоне у француском прволигашу Лилу. Мане Бајић, човек Колубаре за сва времена, 1974. године први пут се обрео у улози шефа стручног штаба. Када је преузео функцију био је млад и амбициозан, имао је храбрости да се прихвати озбиљне функције. У Колубари је остао 19 година и то је, без сумње, најуспешнији, али и најлепши период у историји клуба. Са Бајићем Колубара је добила небројене битке, стигла до победника Купа Београда и изборила пласман у Другу савезну лигу Југославије, 1983. године. Такође, на челу са Бајићем, Колубара је постала аматески вицешампион Југославије, јер је у финалу, у Шибенику поражена од истоимене екипе са 2:0. Мане је остао упамћен као велики стручњак, неко ко је створио и афирмисао велики број играча, али и по томе што је био поштен, честит и храбар човек. У његово време Колубару је гледало и по седам хиљада навијача, што је било више него што је Лазаревац имао житеља.

Слика 2 - Мане Бајић

ДОБРОСАВ МИЋКО ЈОВАНОВИЋ

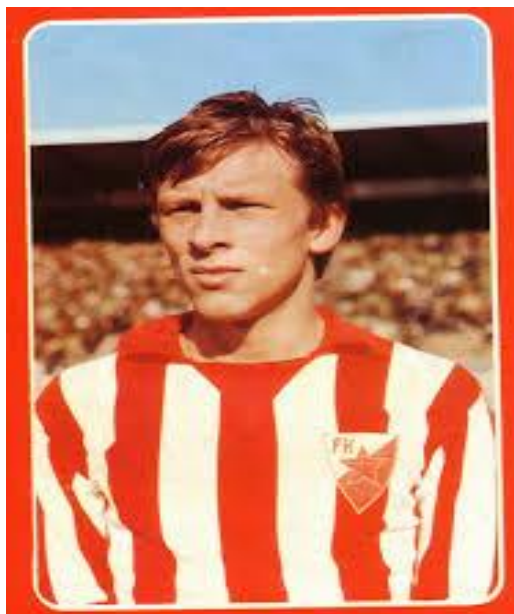
Много добрих и квалитетних фудбалера је почело каријеру и играло у Колубари, као што су Недељко Милосављевић, Зоран Ристовић, Драган Грчић, Дејан Ђурђевић, међутим у срцу љубитеља фудбала у лазаревачкој општини, и шире, остало је само једно име-Добросав Мићко Јовановић. По свим оценама стручњака и новинских извештача, Јовановић је и званично проглашен за најбољег играча Колубаре и Српске лиге свих времена. Дугогодишњи капитен лазаревачке екипе је за Колубару играо од 1969. па до 1984.године. Са 348 одиграних утакмица за Колубару, Мићко је трећи играч Српске лиге по броју одиграних утакмица. Поред овога, Јовановић је постигао и 72 гола. И поред понуда које је имао од квалитетнијих клубова, Мићко је остао веран зелено-црном дресу и данас се по њему зове омладинска школа фудбалског клуба Колубара.

Слика 3 - Добросав Мићко Јовановић

НЕДЕЉКО МИЛОСАВЉЕВИЋ

Недељко Неђа Милосављевић је рођен у Аранђеловцу 1960. године. Одрастао је у селу Рудовци, крај Лазареваца. У фудбалском клубу Колубара почео је да тренира са 10 година када се и доселио у Лазаревац. Тома Милићевић, некадашњи тренер и играч, видео је таленат који поседује Неђа и одвео га у Црвену Звезду. 1977. године је дебитовао за први тим Звезде, где се као млад играч усталио у стартну поставу. У дресу Црвене Звезде, чији је био играч од 1975. до 1985. године, одиграо је 138 утакмица и постигао 15 голова. Постигао је гол на 63. вечитом дербију у победи Звезде. Био је веома битан члан екипе која је 1979. играла финале Купа УЕФА. Освојио је 3 шампионске титуле са црвено-белима. Може да се похвали да је играо заједно са својим идолом Драганом Џајићем, као и то да је у три наврата играо против чувеног Дијега Арманда Марадоне. Играо је за младу репрезентацију Југославије. Поред Црвене Звезде и Колубаре, играо је још за Пролетер из Зрењанина, аустријски Кремсер, а каријеру је завршио у грчкој Докси.

Слика 4 - Недељко Милосављевић

НЕМАЊА МАТИЋ

Немања Матић је засигурно најистакнутији играч који је носио дрес фудбалског клуба Колубара. Рођен је у Шапцу, 1. августа 1988. године. Одрастао је у селу Врело, крај Уба. Своје прве фудбалске кораке започео је у ФК Обреновац 1905. Поред обреновачког клуба, у млађим селекцијама наступао је за Убско Јединство, и занимљиво, за наша два највећа клуба, најљуће ривале, Црвену Звезду и Партизан. Интересантно је да му је први тренер у Звезди био садашњи професор на катедри за фудбал, Факултета спорта и физичког васпитања у Београду, Александар Јанковић.

Као веома млад играч, тачније са 16 година, забележио је свој први сениорски наступ. У зелено-црном дресу лазаревачке Колубаре. У наредне три сезоне, тачније од 2005. до 2007. је бранио боје клуба из Лазаревца. Тренер Јоаким Дуљај и његов помоћник Верољуб Дуканац су препознали Немањин таленат и тако је добио шансу, коју је на прави начин искористио.

Слика 5 - Немања Матић

Након успешне епизоде у ФК Колубари, креће вртоглави успон каријере Немање Матића. Одлази у Словачку, у клуб Кошице. Ту се задржао од 2007. до 2009. године. Својим партијама у овом клубу, име Немања Матић је постало познато на фудбалској мапи Европе. Са Кошицама успео је да освоји куп Словачке 2009. Исте године, 18. августа је уследио трансфер у један од највећих европских клубова, лондонски Челси, вредан 1,5 милиона фунти. У Челсију имао је две епизоде. Прва није трајала дуго, и већ је наредне године послат на позајмицу у холандски Витесе. Ту се задржао годину дана, током којих је одиграо 27 утакмица и постигао 2 гола. Наредни клуб је била португалска Бенфика, где је у наредне 3 сезоне показао сав свој фудбалски квалитет. Одиграо је 56 утакмица и

постигао 6 голова. Са Бенфиком је освојио португалско првенство, као и куп. Сезоне 2012/2013 је уврштен у идеални тим португалског првенства. 15. јануара 2014. Немања започиње своју другу епизоду у лондонском Челсију. Тај трансфер је износио невероватних 25 милиона евра. У периоду у 2014. до 2017. одиграо је 121 утакмицу и постигао 4 гола за лондонски клуб. У два наврата је освајао премијер лигу 2014/2015 и 2016/2017, ФА куп 2009/2010 и Лига куп 2011/2012. У сезони 2014/2015 нашао се у идеалном тиму енглеске премијер лиге. 31. јула 2017. године Немања Матић је из Челсија прелази у можда и највећи Енглески фудбалски клуб, Манчестер Јунајтед, чији је и данас члан. Мало је познато, да је Немања још као дете изјавио да му је сан да заигра за Манчестер Јунајтед. До сада је одиграо 90 утакмица и постигао 3 гола. Недавно је, на утакмици лиге Европе, носио капитенску траку по први пут у дресу Манчестера, што је велика част и привилегија. Што се тиче репрезентативне каријере, за младу селекцију Србије одиграо је 11 утакмица и постигао 2 гола, док је за А тим Србије одиграо 48 утакмица и постигао такође два пута затресао мрежу ривала. Два пута, 2014. и 2015. године је проглашен за српског фудбалера године, награду коју додељује Фудбалски савез Србије.

МАРКО ГРУЈИЋ

Марко Грујић је такође једно од најзвучнијих имена која су наступала за фудбалски клуб Колубару. Рођен је 13.априла 1996. у Београду. Своје фудбалске почетке имао је у Фк Булбудерац. Као дете, показујући свој раскошни таленат, запао је за око скаутима Црвене Звезде. Убрзо је и постао члан клуба из Љутице Богдана. Био је члан млађих селекија од 2005. до 2013. године. након чега је прекомандован у први тим Црвене Звезде. Свој дебитантски наступ забележио је 26.маја 2013. у Новом Саду, против Војводине. Наредне године је послат на позајмицу у клуб из Лазаревца, Колубару. Ту је имао запажену улогу и својим партијама је завредио повратак у Црвену Звезду. Након епизоде у Колубари постао је стандардни првотимац Црвене Звезде. Био је члан црвено-белих до 2016. године. На Бадњи дан, 2016.године потписао је петогодишњи уговор за славни енглески клуб Ливерпул вредан 6 милиона евра. Са Црвеном Звездом освојио је шампионат Србије у сезони 2015/2016 и тада био члан идеалног тима лиге. Свој деби за клуб из Ливерпула имао је 20.августа 2016. године. Одиграо је само осам утакмица, након чега се сели у Кардиф, са ким је изборио улазак из друге у прву лигу Енглеске тј. из чемпионшипа у премијер лигу. У августу 2018.године је продужио уговор са Ливерпулом али је одмах након тога послат на позајмицу у Херту из Берлина чији је и данас играч. За годину дана, колико је у берлинском клубу, одиграо је 27 утакмица и постигао 7 голова.⁷ Марко Грујић је за млађе селекције репрезентације Србије одиграо укупно 28 утакмица и постигао 3 гола, док је за сениорску репрезентацију одиграо свега 8 утакмица. Може се похвалити да је био члан селекције репрезентације Србије до 20 година која је освојила златну медаљу на светском првенству одржаном 2015. године на Новом Зеланду. Такође био је један од играча које је бивши селектор Младен Крстајић повео на светско првенство 2018. године у Русији.

Слика 6 - Марко Грујић

⁷ <https://www.transfermarkt.com/>

ВЕЉКО СИМИЋ

Један од најуспешнијих фудбалера рођених у Лазаревцу, пониклих у Колубари. Рођен је 17. фебруара 1995. године. Као дете, већ са 11 година напустио је клуб из Лазаревца и прешао у најтрофејнији српски клуб, Црвену Звезду. У београдском клубу је играо за све селекције и био један од најталентованијих играча омладинске школе. Вељков таленат је у Лазаревцу препознао такође биши играч звезде, а исто лазаревчанин, Недељко Милосављевић, који га је и одвео у славни српски клуб. 2013. године је из Црвене Звезде отишао у швајцарски клуб Базел. Члан Базела је био до 2017. године, након чега се вратио у српски фудбал. За време мандата у Базелу био је на позајмицама у следећим клубовима: ФК Домжале из Словеније, и у швајцарским клубовима Кјасо, Шафхаузен, Винтертур. Следећа дестинација је био београдски фудбалски клуб Земун. Помало заборављен у фудбалској јавности Србије, Вељко је у Земуну још једном подсетио да је итекако добар играч и да није цабе био један од најталентованијих играча рођених '95. Сјајним играма заслужио је да опет буде члан свог бившег клуба, Црвене Звезде. 2018. године вратио се у Звезду, чији је и данас члан. Освојио је титулу у сезони 2018/2019. Такође, у истој сезони, је изборио пласман у Лигу шампиона по први пут у историји, тј. од кад то такмичење постоји под таквим именом. Наступао је за све млађе селекције репрезентације Србије. Требао је да буде члан селекције која је освојила светско првенство на Новом Зеланду, али га је у томе спречила повреда.

Слика 7 - Вељко Симић

ДРАГАН ЧАДИКОВСКИ

Рођен је у Београду, 13. јануара 1982. године. Прошао је целу омладинску школу Фк Колубаре а затим је заиграо и за први тим. Важио је за једног најталентованијих играча града Лазареваца. Године 2001., популарни Паспаљ је из Колубаре отишао у Цеље, клуб из истоименог словеначког града. Скренуо је пажњу на себе dobrим партијама, које су га 2005. одвеле у славни руски клуб, Зенит из Санкт Петербурга. Имао је привилегију да га у Зениту тренира славни холандски фудбалски стручњак Дик Адвокат. Током своје богате каријере променио је много клубова. Најистакнутији су сигурно и наш славни клуб Партизан, Инчеон из Јужне Кореје, словеначки Марибор. Неки од осталих клубова: Рудар Велење, Олимпија из Љубљане, Копер, Домжале, крагујевачки Раднички, Вележ из Мостара, да би се 2015. године вратио у матични клуб, Колубару, где и дан данас игра. Поседује и македонско држављанство, па се може похвалити и да је наступао за репрезентацију Македоније 8 пута.

Слика 8 – Драган Чадиковски

ДУШАН ВАСИЉЕВИЋ

Као и Драган Чадиковски, рођен је 1982. године, али 7.маја. Прошао је омладинску школу лазаревачког клуба, а потом је играо и за први тим до 2002. године након чега је започео инострану каријеру. Наступао је за Могрен, немачки Енерги из Котбуса, Славију из Прага, као и за неколико мађарских клубова Хонвед, Ујпешт, Капошвар, Видеотон. Може се похвалити и да је два пута био шампион Мађарске. 2018 је завршио своју богату фудбалску каријеру.

Слика 9 - Душан Васиљевић

НИКОЛА ВАСИЉЕВИЋ

Никола Васиљевић је још један од лазаревчана којима је фудбалски клуб Колубара матични клуб, а који су се остварили у светском фудбалу. Популарни Васа рођен је 30. јуна 1991. године у Лазаревцу. Прошао је целу омладинску школу Колубаре да би 2008., као млад и перспективан фудбалер био прикључен првом тиму. Исте године, дебитовао је против Фк Земуна и одмах показао да је светла будућност пред њим. Након три године играња за Колубару, одлази у чувени београдски клуб, Офк Београд. У популарним романтичарима наступао је 2 године и забележио 74 наступа. Једну целу сезону је носио капитенску траку овог клуба, што је свакако била част. Наредна дестинација је била Румунија, екипа Пандури. Ту се задржао годину дана и одиграо 42 утакмице. 2017. године одлази на азијски континент, где је био члан јапанског клуба Токушима Вортис. Након сезоне проведене у Јапану, где је пружао сјајне партије, одлази у славни белоруски клуб који је сваке године члан европских такмичења, Бате Борисов. У овом клубу, одиграо је само 4 утакмице, тешка повреда предње ложе натколенице га је онемогућила да пружи више. Како то у модерном фудбалу бива, белоруски клуб је раскинуо уговор. Никола Васиљевић је тренутно члан новосадске Војводине, где се опоравља од успешно одрађене операције.

Слика 10 - Никола Васиљевић

САША ЈОВАНОВИЋ

Саша Јовановић Бућа је тренутно члан славног шпанског клуба из Ла Коруње, Депортива. Рођен је 15. децембра 1991. у Лазаревцу. Одрастао је у селу Брајковац крај Лазаревца где је започео своје фудбалске кораке. Како је дошао у Фк Колубару одмах је показао завидан квалитет. У периоду од 2009. до 2013. године наступао је за први тим и одиграо 73 утакмице. Наредне године одлази у Смедерево где након одличне сезоне постаје члан лучанске Младости где је показао сав свој фудбалски квалитет. У Лучанима се задржао 3 године где је био један од најбољих играча. Забележио је 96 наступа. 2017. године почиње његова прва епизода у Шпанији, када је постао играч Кордобе. У периоду од 2 године одиграо је 49 утакмица. 2019. године одлази у Уједињене Арапске Емирате, тачније у клуб Ал Фатех. Након полусезоне, враћа се по други пут у Шпанију, у Депортиво из Ла Коруње, чији је и данас члан.

Слика 11 - Саша Јовановић

ЈОВА ЛАЗАРЕВИЋ

Један од најбољих председника Колубаре је Јова Лазаревић који је у управни одбор ушао 1974. године када је у клуб стигао и тренер Мане Бајић. Нова управа је поставила себи задатак да зелено-црни стигну до тадашње Друге лиге. Много је зноја проливено до тог циља а сан је остварен девет година касније. 1983. године Колубара се напoкон нашла у кругу друголигаша . Занимљивост је да је тренер и даље био Мане Бајић а председник Јова Лазаревић. Лазаревић је био и истакнути члан КП Југославије и директор у једном огранку РБ Колубара. Многи играчи су први радни однос остварили у Централној радионици где је директор био Јова Лазаревић. Лазаревић се својски трудио да што више да Колубари што га је на крају коштало и политичке каријере.Откривено је да је давао бонове за исхрану у ресторанима друштвене исхране и играчима који нису радили у РБ Колубара што је окарактерисано као нарушавање аматеризма у спорту. Због тога је политички ригорозно кажњен искључењем из ЦК СКС (Центарлног Комитета Савеза Комуниста Србије). Тадашњи његови сарадници су казали да је између политичке каријере која је била у успону и фудбала изабрао ФК Колубару. За свој предани дугогодишњи рад у Колубари на прослави 75 рођендана Колубаре 1994.године додељена му је Златна Плакета. 2012. године изабран је за почасног председника Скупштине ФК Колубаре.

Слика 12 - Јова Лазаревић

БОЈАН СТЕВИЋ

Бојан Стевић је у дугој историји Колубаре један од најмлађих председника али председник који је највише урадио на побољшању инфраструктуре. Када је 24.12.2012. одржана ванредна Скупштина ФК Колубаре због изузетно тешке финансијске ситуације многи су најављивали крах Колубаре. На тој скупштини за новог председника изабран је Бојан Стевић који је у првом обраћању најавио боље дане за Колубару и побољшању инфраструктуре. Многи су сматрали да је то само обећање као и многих пре њега. Јер на стадиону у Лазаревцу који је изграђен 1968. године није много тога урађено осим оних обавезних реконструкција због прописа. За седам година урађено је више него за претходних пола века. Изграђен је стадион који има 2000 столица, рефлектори су засијали овог лета, клупске просторије по УЕФА прописима а ускоро ће бити изграђена нова трибина и ложа која ће имати 150 столица за госте али и новинаре. Очекује се да ће наредног пролећа нека национална селекција Србије одиграти меч на стадиону Колубаре. Поред изградње стадиона изграђена су два терена са вештачком подлогом један по димензијама на којим се могу играти и првенствени мечеви и један мањих димензија који је намењен раду млађих селекција.

Слика 13 - Бојан Стевић

Слика 14 - стадион

9. МЛАЂЕ СЕЛЕКЦИЈЕ

Слика 15 - млађе селекције Монпелје 2008. година

Озбиљнији рад са млађим селекцијама у Колубари почео је седамдесетих година двадесетог века када је у клуб стигао Милорад Миле Танасковић човек који је окупио велики број младих у свим категоријама. Уз њега велику заслугу за успешан рад млађих категорија имао је и Љубивоје Ђурић, професор математике а касније и дугогодишњи директор ОШ Војислав Вока Савић. У раду са младима био је укључен и Душан Коички. Овај тројац је знао на најбољи начин да привуче велики број младих који су се такмичили у општинским лигама и лигама Београда. Из школе фудбала регрутовано је неколико најталентованијих играча. Остали млађи играчи су по окончању омалдинске школе одлазили у околне клубове где су имали запажене каријере и скоро да није било ни једног клуба у општини Лазаревац а да у својим редовима нису имали по неколико играча који су прошли омладинску школу Колубаре. Седамдесетих година двадесетог века је неколико играча из школе фудбала Колубаре прешла у најбоље српске клубове. Мирко Мијовић је прешао у Црвену Звезду где је провео неколико година и наступао за све млађе селекције Црвене Звезде. После је наступао за сениорке селекције Ријеке, Рада, Сутјеске а потом се вратио у Колубару. Недељко Неђа Милосављевић је прешао у Црвену Звезду где је наступао такође за све селекције а одиграо је око 150 утакмица за Црвену Звезду сениорски погон памте се његове игре крајем седамдесетих година када су фудбалери Црвене Звезде играли финале Лиге Европе а још се препричавају приче о мечу између Арсенала и Црвене Звезде где је Милосављевић учествовао у акцији из које је Црвена

Звезда постигла погодак а стелац је био Душан Савић. Касније су из Колубаре у велике европске клубове отишли Драган Чадиковски који је играо за руски Зенит али и за репрезентацију Македоније, Немања Андрић и Душан Васиљевић су годинама са успехом наступали за разне Мађарске најбоље клубове. Вељко Симић садашња узданица Црвене Звезде из млађих селекција зелено-црних је стигао до црвено-белог дреса. Никола Васиљевић је из Колубаре преко ОФК Београда стигао до Јапана и Бате Борисова клуба који је неколико пута био учесник Лиге шампиона. Саша Јовановић је неколико година био узданица Младости из Лучана а сада је члан шпанског друголигаша Депортива из Ла Корунје.

10. УТАКМИЦЕ КОЈЕ СЕ ПАМТЕ

10.1. КУП СРБИЈЕ 28. 10. 2015.

КОЛУБАРА – ВОЈВОДИНА 0:0 (пеналима 4:5)⁸

Стадион Колубаре

судија: Петар Пипер (Чачак)

Гледалаца: 2000

помоћници: Слободан Павловић (Ужице) и Марко Димитријевић (Крагујевац)

Стрелци из једанаестерца: 1:0 Стојковић, Иванић (Ранковић брани), 2:0 Пауновић, 2:1 Палочевећ, 3:1 Бубоња, 3:2 Максимовић, 4:2 З.Стојановић, 4:3 Антић, И.Стојановић (Жакула брани), 4:4 Ожеговић, Динчић (Жакула брани), 4:5 Росић.

Жути картони: Ранковић, Морарију, Стојковић, Милашковић (Колубара), Станисављевић, Палочевећ, Ожеговић (Војводина).

Црвени картон: Морарију (Колубара) у 47. минути.

КОЛУБАРА: Ранковић, И.Стојановић, Морарију, Стојковић, Бубоња, Милошевић, Спасојевић, Степановић (од 67. Милошковић), Пауновић, Шакић (од 88. З.Стојановић), Срећковић (од 90. Дринчић).

ВОЈВОДИНА: Перић (од 90. Жакула), Лакићевић, Росић, Антић, Максимовић, Динга, Станисављевић, Иванић (од 79. Хони Џон), Палочевећ, Стаменић (46. Панков), Ожеговић.

---

⁸ Спортски дневни лист „Спортски журнал“, 2015. година

Пред пуним трибинама лазаревчани су пружили јак отпор новосађанима који су били велики фаворити али то на терену нису показали. Чак су зелено-црни били за нијансу бољи ривал и пропустили две прилике да приреде изненађење. Шансе су пропустили Роки Пауновић и Степановић. У другом делу меча већ од 47. минута гости су имали играча више јер је бек Колубаре Морарију зарадио други жути картон, по многима престрого. Новосађани су били ближи голу јер су имали играча више у пољу али искусни голман Бели Ранковић је у пар наврата сјајно интервенисао. После 90 минута мреже су мировале а код једанаестераца фудбалери Колубаре су били на корак од изненађења. Прво је Стојковић савладао искусног Жакулу који је у игру ушао у последњем минуту меча да би бранио једанаестерце, а шут капитена Војводине Мирка Иванића Ранковић одбранио. Пауновић је био сигуран са беле тачке и зелено-црни су имали два гола предности али новосађани су, захваљујући искуном Срђану Жакули, изборили пласман у наредну рунду такмичења у Купу Србије јер је укротио шутеве младог Игора Стојановића и Динчића а стрелци црвено-белих из српске Атине су били прецизни и спречили велико изненађење.

10.2. ШЕСНАЕСТИНА ФИНАЛА КУПА СРБИЈЕ 26.септембар 2018.

КОЛУБАРА – ПАРТИЗАН 1:2 (0:1)

СТАДИОН КОЛУБАРЕ

судија: Ненад Минаковић (Нови Сад)

Гледалаца: 3000

помоћници: Илија Ловре (Нови Сад) и Никола Ријавац (Врбас)

Стрелци: 0:1 Николић у 19, 0:2 Ђерлек у 49., 1:2 Матијевић у 76. минуту.

Жути картони: Каличанин(Колубара) и Ђерлек(Партизан).

КОЛУБАРА: Танасијевић, Јеличић, Баранин, Цветковић, Цмиљановић, Дабић, Каличанин, Золнајић, Кочић (од 72. Матијевић), Чадиковски (од 55. Јовановић), Стојановић (од 60. Стевановић)

ПАРТИЗАН: Кљајић, Вулићевић (од 64. Цуцин), Н.Р.Милетић, Остојић, Урошевић, Косовић, Смиљанић, Ивановић (од 81. Шћекић), Илић (од 74. Јанковић), Ђерлек, Николић.

Частан пораз зелено-црних рудара против Парног ваљка.⁹ Празник у Лазаревцу, црно-бели предвођени са клупе од стране тренера Зорана Бате Мирковића и капитена на терену легендарног Саше Илића су озбиљно пришли мечу и у првом делу меча постигли погодак

---

⁹ Спортски дневни лист „Спортски журнал“ 2018. година

у 19. минуту када је Николић искористио малу конфузију у задњој линији одбране зелено-црних. У наставку меча црно-бели су брзо увећали предност и распршили све наде лазаревчанима да направе сензацију у Купу Србије. Домаћини су успели пред крај меча само да ублаже пораз и часно се опросте од даљег такмичења у Купу Србије.

Слика 16 - Колубара – Партизан 26.9.2018.

10.3. 6.јун 2010.

КОЛУБАРА – ТЕЛЕОПТИК 0:1 (0:0) прекид у 86. минуту.

Гледалаца: 1500

судија: Срђан Обрадовић (Јагодина)

Стрелци: Н.Лукић у 71.минуту   помоћници: Славољуб Павловић (Трстеник) и Игор Маринковић (Бор).

Жути картони: Д.Јовановић, Ранковић, Чворков, Брајовић, Стојановић, Радовановић (Колубара) а Ранђеловић и Јеринић(Телеоптик).

Црвени картон: Стојановић (Колубара)

КОЛУБАРА: Лукић, С.Јовановић (од 46. Илић), Д.Јовановић, Кашић, Ранковић, Димитријевић, Чворков, Опачић (од 32. Савић), Брајовић, Зајић (од 79. Радовановић), Стојановић.

ТЕЛЕОПТИК: Ристић, Пилица (од 81. Михаиловић), Адамовић, Миљковић, Каришик, Брежанчић, Маринковић, Ранђеловић, Шћеповић (од 65. А.Лукић), Јеренић, Н.Лукић.

Ово је сусрет о којем ће се још дуго причати и анализирати зашто зелено-црнима није омогућено да играју бар једну сезону у Супер лиги која је била на дохват руку. Овај сусрет је имао предигру јер је у претходном мечу, у Нишу против Радничког, зелено-црни су одиграли 2:2 али су остали без шест стандардних играча пред одлучујући меч. Због жутих и црвених картона у одлучујућем мечу нису могли наступати до тада стандардни играчи голман Ранковић, затим Каличанин, Обрадовић, Маринковић, Ашковић и Пешић. Колубари је била потребна победа да обезбеди пласман у елитну лигу а за ривала су имали незаинтересовану екипу Телеоптика. Међутим током недеље бројни играчи филијале Партизана су се вратили са одмора и дошли су у Лазаревац да спрече велику радост зелено-црних. Ослабљена Колубара је играла храбро али није била способна да се супростави доброј екипи Телеоптика и судијској тројци предвођена Срђаном Обрадовићем, судијом који је имао доста чудних мечева. Гости су повели преко Лукића, када су фудбалери Колубаре поравнали резултат преко бека Драгана Јовановића, а судија поништио погодак због наводог прекршаја, нервоза је кулмирилара па су фудбалери Колубаре напустили терен. Сусрет је био прекинут а навијачи су улетели у терен у намери да се обрачунају са судијском тројком. Брзом интервенцијом редарске службе спречен је линч судија. Меч је регистрован службеним резултатом 0:3 а Колубари онемогућено да се нађе бар једну годину у лиги где би дочекали на свом стадиону Црвену Звезду, Партизан, Војводину и остале клубове из елите. Остаје велики жал што меч није протекао у фер и спортском надметању а приче о нечасним радањама још се препричавају.¹⁰

Слика 17 - Колубара – Телеоптик 6.6.2010.

¹⁰ Спортски дневни лист „Спортски журнал“ 2010. година

11.ЗАКЉУЧАК

Годину дана после Првог светског рата, у јулу 1919. године, први пут се закотрљала лопта у Лазаревцу и званично је основан ФК „Колубара“. За осниваче клуба вежу се имена: Чеда Глигоријевић, Живота Ђуковић, Миле Гавриловић, Никола Јовановић, Радосав Стефановић, Чеда Петронијевић, рођена браћа Сава и Жика Пантелић. Име клуба су дали после дугог већања, а за име Колубара одлучили су се како би се сећали на славну Колубарску битку, али и због тога што је Лазаревац тада био део Колубарског среза. Прва утакмица је одиграна у Београду, на терену „Српског мача“, 1919.године, против Палилуца и Колубара је први меч добила са 2:0.

Постоје три периода развоја ФК „Колубара“ и то од 1919. до 1946. године, од 1946. до 1990. године и од 1990. до 2019. године. Почетак 80-их година двадесетог века донео је највећи успех у историји клуба, пласман у Другу лигу Југославије. Такође, исте године, 1983., ФК „Колубара“ постаје аматерски вицешампион Југославије. Највеће заслуге за овај историјски успех понели су тренер Мане Бајић и играчи- поуздани голман Букарица, бекови Јевтић, Грчић и Јаковљевић, халф линија у којој су најчешће играли Милић, Милојевић и Ристовић, играчи везне и нападачке линије- капитен и најбољи међу најбољима Мићко Јовановић, Брајовић, Алексић, Митровић, голгетер Грујичић, Сунајко, као и резервни играчи голман Вујовић, Васиљевић, Мандић, Мачужић, Смиљанић и Симић.

Такође треба споменути годину 2010. и чувену утакмицу против Партизанове филијале, екипе Телеоптика. Фудбалски клуб из Лазаревца никад ближи није био суперлигашком друштву. Међутим, ту утакмицу је Колубара изубила на неспортски начин, и сматра се да је то највећи пораз у клупској историји. Остаје велики жал што меч није протекао у фер и спортском надметању, а приче о нечасним радњама се и данас препричавају.

Мане Бајић је несумњиво најуспешнији тренер лазаревачке Колубаре. Био је велики играч Партизана за који је наступао од 1962. до 1970. године. Мане Бајић, човек Колубаре за сва времена, 1974.године први пут се обрео у улози шефа стручног штаба. Када је преузео функцију био је млад и амбициозан, имао је храбрости да се прихвати озбиљне функције. У Колубари је остао 19 година и то је, без сумње, најуспешнији, али и најлепши период у историји клуба. Са Бајићем Колубара је добила небројене битке, стигла до победника Купа Београда и изборила пласман у Другу савезну лигу Југославије, 1983. године.

ФК „Колубара“ изнедрила је и многе светски познате играче. Један од најуспешнијих играча, који су потекли из ФК „Колубаре“, је Немања Матић садашњи играч Манчестер Јунајтеда. Поред њега Вељко Симић, Марко Грујић, Драган Чадиковски, Никола Васиљевић и други, део своје каријере бранили су боје зелено-црних.

Значајан допринос развоју и напретку клуба свакако припада и успешним председницима клуба. Раније Јова Лазаревић, а данас Бојан Стевић, подигли су успехе на виши ниво. За седам година, колико је Стевић на челу клуба, урађено је више него за претходних пола века. Изграђен је стадион који има 2000 столица, рефлектори су засијали овог лета, клупске просторије по УЕФА прописима, а ускоро ће бити изграђена нова трибина и ложа која ће имати 150 столица за госте али и новинаре. Очекује се да ће наредног пролећа нека национална селекција Србије одиграти меч на стадиону Колубаре.

12. ЛИТЕРАТУРА И ИЗВОРИ

Литература

1. Јанковић, А., Леонтијевић, Б. (2007) : Практикум – Правила фудбалске игре. СИА, Београд
2. Алексић, В., Јанковић, А. (2006) : Фудбал – историја, теорија и методика. Факултет спорта и физичког васпитања Београд
3. Мијатовић, С., Илић, С. (2006) : Историја физичке културе. Д.Т.А. Траде
4. Симић, М. (2012) : Некад било... београдски фудбал којег више нема. ЦИП, Београд

Извори

1. Лист „Колубара“ 1960-2015
2. Спортски дневни лист „Спортски журнал“ 1990-2019
3. Лазаревић Јова, интервју : разговор обављен у октобру 2019. године
4. Стевић Бојан, интервју : разговор обављен у октобру 2019. године
5. <https://socceroaza.wordpress.com/>
6. <https://www.transfermarkt.com/>